

свое мѣсто, (* то есть да не остане праз-

лъ со своа сестра на сакаквы нѣща. Но
 коако е' голѣмъ тоа ковчегъ? А той ми
 го похваля до рамо, сосъ кое посочи, виж-
 дь коако е' высокъ. Азъ отъ любовидѣнїа
 мѣ са помолихъ, да прочете нѣкоако ра-
 дове сїхъ листовъ; но онъ не можѣ да
 разбере. Азъ го попытахъ, защо не оу-
 мѣешь да читешь? Защото не са' ма оу-
 чили. Но дѣ си' оучилъ? Азъ самъ оу-
 чилъ въ Сливенъ. Но въ Сливенъ не са'
 ли се Болгаре? Воистиннѣ тако, но въ Оу-
 чилище ны оучеха само гречески. А за-
 що не вы е' воспреаъ вашъ ваща, да не
 дерете тїизи книги? Защото не мѣ тре-
 вбаха. А сосъ каквы книги той савжи?
 Сосъ гречески. Ще рече, че ты си' Грекъ?
 Не! азъ самъ Болгаринъ. А дѣка денах-
 те тоа ковчегъ? Кога бѣгахъмы отъ Тѣр-
 цы въ Россїа, оставихъмы го въ къщи (ва-
 ща мѣ бѣше отишелъ отодавна въ Россїа;
 но со сынъ мѣ са опознахъ азъ въ Бесса-
 рабїа (*въ Россїа).

3). Да посадишамы едного Болгарина
 (Иеромонаха Неофита), кой во Введенїи крат-
 кой своей Болгарской Грамматики, на-
 печатанной въ 1835. на стр. 40. говори
 тако:

„Къ великомѣ моемѣ сожалѣнїю чвѣз